

ikke indse, hvorfor vi ikke her skulde sætte den hderste Kraft paa for at faae dette Forslag færdigt og faae det over i Landsstinget, for at de to Forslag, som høre sammen og bør høre sammen, kunne komme til at gaa Haand i Haand.

### Judenrigsministeren (Singerslev):

Jeg skal dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har henholdt mig til det tidligere og ikke tiltraadt nogen enkelt Bestemmelse i Lovforslaget; men jeg vedkjender mig og har altid vedkjendt mig, at jeg har Interesse for den Slaags Spørgsmaal, og det har jeg ogsaa praktisk godtgjort paa anden Maade. Det ærede Medlem mente, der var dem, der ikke kunde være Medlemmer af Sygefæstene. Det tør jeg ikke benægte; men jeg tror nu for Resten nok, at hvis vi virkelig komme til en forstandig Ordning af Sygefæstene, vil det være de Fleste muligt at være Medlemmer, forsaavidt de ønske det. Men man vil aldrig ved nogen som helst Ordning komme dertil, at Alle komme med; thi der er altid Medlemmer i Samfundet, som ikke ere forsynlige, som ikke tænke saa meget over Dagen i Dag og derfor lade staa til, og man skal tage sig i Agt for at gjøre for megen Uret mod dem, som ere forsynlige, og stille dem, som ikke ville være forsynlige, lige saa godt som de andre; det er et Skjær, man meget let strander paa.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om de Fattiges Kasse og den Maade, den anvendes paa. Ja, jeg er enig med det ærede Medlem — eller jeg veed ikke, om jeg tør bruge dette Udtryk, men jeg kan i alt Fald ikke se rettere, end at de Fattiges Kasse anvendes vist ofte paa en Maade, som man ikke har tænkt sig den anvendt paa tidligere, ikke tænkt sig den Gang, Bestemmelsen blev givet. Men det ærede Medlem vil ogsaa vide, at det er Landkommunallovens Bestemmelse, der sætter Kommunerne i Stand til at hde et hvilket som helst Bidrag, kan jeg næsten sige — thi Amtsrædet modsætter sig det sjældent — til de Fattiges Kasse, og jeg indser meget vel, at der kan gjøres Gavn ad den Vej, men det kan ikke negtes, at der ogsaa kan gjøres Skade ad den Vej, forsaavidt som der kan opstaa Uretfærdigheder. Den Maade, hvorpaa Kommunekasserne nu fylde de Fattiges Kasse, kan meget let føre til, at nogle faae Kommunebidrag gennem den, og at det bliver negtet Andre, og der er slet ingen Garanti for, at de, det bliver negtet, ikke ligesaa vel fortjene Bidraget som de, der faae det. Det er en af Kommunalbestyrelsen uafhængig Bestyrelse, der uddeler disse Bidrag. Den nuværende

Ordning, at Kommunekasserne i Virkeligheden i mange Tilfælde staa bag ved de Fattiges Kasse, anser jeg altsaa ingenlunde for heldig. Derfor vilde jeg slet ikke have Noget imod at komme til en forstandig Lovgivning paa dette Omraade; men det er, som jeg beghndte med at sige strax, ikke saa let at skjære ind i et enkelt Punkt i Fattiglovgivningen, naar man ikke optager den som Helhed.

**Sjær:** Ja, det skulde selvfølgelig glæde mig, om dette lille Lovforslag kunde blive ophøiet til Lov. Jeg erkjender fuldt ud med den ærede Forslagsstiller (B. Holm), at der er megen Trang dertil, thi det er ubilligt, fordi en Familie kommer i uforskyldt Nød i kortere eller længere Tid, at Fattigvæsenets Byrder strax skulde falde over dem. Grunden til, at jeg forlanger Ordret, var egentlig en Bemærkning af den meget ærede Minister, der lod os forstaa og vistnok med Ret, at det vilde være vanskeligt at komme til Oplysning af Hensigten med denne Lov, saa længe Kommuneraad havde Lov til at indlægge Unge og Gamle mellem hverandre paa Fattiggaardene. Ja det have vi jo set længe. Jeg undrer mig kun over, at den meget ærede Minister, naar han har det Syn paa Sagen, som utvivlsomt fremgik af hans Udtalelser, da ikke fremlægger for os et Lovforslag om en almindelig Revision af hele vort Fattigvæsen. Vi have længe følt Trang dertil, og med hver Dag, der gaar, komme vi mere og mere til at trænge dertil. Der bygges flere Fattiggaarde, idet de Fattighuse, som hidtil ere benyttede paa de allerfleste Steder, vise sig ikke at være tilstrækkelige til at skaffe den Fattighjælp, der forlanges, og idet der fremstaar flere og flere Fattiggaarde, kommer man mere og mere til at se, hvorledes Forholdet stiller sig der. Jeg har haft Leilighed mere end een Gang til at besøge disse Anstalter, og jeg har set, baade hvorledes Indretningen er, og hvorledes Administreringen finder Sted, men hver eneste Gang har det stødt mig ikke lidet at se retfærdige gamle Folk og Børn sidde sammen med, jeg kan gjerne sige, Bagabonder, stærke, kraftige Folk, som kunne arbejde, men ikke ville det, og som søge derind, naar de paa en eller anden Maade kunne komme der, eller som have gjort sig skyldige i Forhold, der gjøre, at de maa sættes derind. Nu kan man nok svare mig, at man kan oprette Arbeidsanstalter og Arbejdshuse. Ja, vi have ogsaa enkelte saadanne, men Vanskeligheden ved at komme til at benytte dem er altfor stor i mine Dine. Ved en Revision af vor hele Fattiglovgiv-